

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. M.-T.
przeciwko Przedszkolu nr [...] w M.
o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 240 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 11 maja 2017 r. uwzględnił apelację powódki A. M.-T. i zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego w I. z 27 października 2016 r. w ten sposób, że przywrócił powódkę na poprzednio zajmowane stanowisko nauczyciel fizjoterapeuta. W uzasadnieniu stwierdził, że Karta Nauczyciela nie określa precyzyjnie pojęcia „nauczyciel”, wyraźnie wskazując, że ma ono dwa znaczenia: szerokie i wąskie (uchwała Sądu Najwyższego z 21 marca 2012 r., III PZP 2/12). W znaczeniu szerokim odnosi się także do nauczycieli „wspomagających”, tj. np. specjalistów z zakresu pedagogiki

specjalnej, których zadanie polega na usprawnieniu procesu dydaktycznego, wychowawczego w stosunku do uczniów niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie, zagrożonych takim niedostosowaniem. Odnosi się do nich art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela (wyrok NSA z 1 października 2013 r., I OSK 1300/13, wyrok WSA w Gliwicach z 4 września 2014 r., IV SA/GI 674/14). Ocena, że powódka nie może zajmować stanowiska nauczyciela, jako że nie prowadziła żadnego procesu dydaktycznego nie jest trafna, nie tylko do edukacji w takim znaczeniu ograniczają się zadania przedszkola. Zgodnie z rozporządzeniem MEN z 30 kwietnia 2013 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (...) w przedszkolu „pomoc psychologiczna – pedagogiczna jest udzielana w formie zajęć specjalistycznych: korekcyjno-kompensacyjnych, logopedycznych, socjoterapeutycznych oraz innych zajęć o charakterze terapeutycznym. W ocenie Sądu mogą być to również zajęcia fizjoterapeutyczne, mieszczące się w szerszej kategorii zajęć rewalidacyjnych (...).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie „istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, a mianowicie czy w obowiązującym stanie prawnym dopuszczalne jest utworzenie w przedszkolu ogólnodostępnym z oddziałami integracyjnymi stanowiska nauczyciela fizjoterapeuty. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na wyżej postawione zagadnienie wnoszę o wskazanie w oparciu, o który przepis Karty Nauczyciela należy ustalić pensum nauczyciela fizjoterapeuty, czy zgodnie z art. 42 ust. 3 Karty Nauczyciela czy art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela. Jeżeli pensum należałoby ustalać na podstawie drugiego z przytoczonych przepisów, to wnoszę o rozstrzygnięcie czy katalog stanowisk wymienionych w tym przepisie ma charakter otwarty. Wymienione kwestie wymagają jednoznacznego rozstrzygnięcia z uwagi na rozbieżności występujące w judykaturze”.

Powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Treść wniosku (wyżej *in extenso*) nie składa się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący poprzestaje na postawieniu pytań, co nie jest wystarczające. Rola Sądu Najwyższego nie może być redukowana do odpowiedzi na pytania. Wówczas funkcja przysądu nie miałaby granic i postępowanie kasacyjne byłoby kolejną powszechną instancją.

Wykładnia i stosowanie prawa należą do sądów powszechnych. Funkcja Sądu Najwyższego to dbałość o jednolitość orzecnictwa.

Odpowiedzi na pytania udzielił Sąd powszechny w tej sprawie. Przedstawił określoną wykładnię opartą na orzecnictwie i regulacji prawnej.

Treść pytań wniosku wskazuje, że skarżący nie zgadza się z rozstrzygnięciem. Pytania powielają w istocie zarzuty podstawy kasacyjnej. Odpowiedź na pytania nie wykraczałaby poza stosowanie prawa w indywidualnej sprawie. Wówczas kontrola stosowania prawa w konkretnej sprawie to domena podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się i nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z tych samych przyczyn podstawa kasacyjna skargi z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. nie zastępuje szczególnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani jej uzasadnienia. Przedmiotem zainteresowania tej podstawy przysądu jest problem jurydyczny o istotnym znaczeniu, odpowiednio opracowany na podstawie analizy prawa, orzecnictwa a nawet piśmiennictwa, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Takiej analizy i opracowania istotnego zagadnienia prawnego brak jest we wniosku. Czym innym jest też druga podstawa przysądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż potwierdza, że podstawą przyjęcia skargi do rozpoznania jest dopiero aż kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów, czyli wynikająca z poważnych wątpliwości w wykładni lub z rozbieżności w orzecnictwie sądów. Skarżący nie wskazuje rozbieżności w orzecnictwie sądów i nie wykazuje poważnych wątpliwości w wykładni poprzestając na samych pytaniach.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.